

Arrest

nr. 59 596 van 13 april 2011
in de zaak RvV XI/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 28 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VERHEYEN, die loco advocaat C. DELMOTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bezit de Kameroense nationaliteit en werd op 27 december 1979 geboren te Ekona.

Op 19 december 2008 diende u een eerste asielaanvraag in. Op 24 februari 2009 werd u door het Commissariaat-generaal gehoord. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd op 17 april 2009 door de Commissaris-generaal genomen. U tekende op 5 mei 2009 beroep aan tegen deze beslissing. Op 1 december 2009 werd de beslissing ingetrokken omwille van administratieve redenen. Een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd op 16 december 2009 door de Commissaris-generaal genomen. U tekende op 20 januari 2010 beroep aan tegen deze beslissing en op 22 april 2010 werd uw beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U keerde niet terug naar uw land van oorsprong.

Op 18 juni 2010 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U legde nieuwe documenten neer bij de Dienst Vreemdelingenzaken om uw asielrelaas te staven, namelijk een brief van advocaat (P.N.A.) (dd. 2/6/2010), twee arrestatiebevelen op uw naam (dd. 1/7/2008 en dd. 28/9/2008), een opsporingsbevel met uw foto erop (dd. 10/10/2008), een brief van uw neef (P.N.) en een attest en lidkaart van Alliège asbl (dd. 13/01/2010).

B. Motivering

Uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde, blijken onvoldoende te zijn om een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw **eerste asielaanvraag** door de Commissaris-generaal op 16 december 2009 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en dit op basis van het feit dat u de door u beweerde homoseksuele geaardheid - en bijgevolg de daaruit voortvloeiende vervolging - niet geloofwaardig maakte én u niet geloofwaardig maakte homoseksuele relaties gehad te hebben met (A.N.) en (D.O.). Uw beroep werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 22 april 2010 gezien u noch uw advocaat ter terechtzitting verschenen hetgeen toch een gebrek aan interesse voor de door u ingediende asielaanvraag impliceert.

Met betrekking tot de **nieuwe elementen** die u aanhaalde in het kader van uw **tweede asielaanvraag**, kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

U legde **twee arrestatiebevelen op uw naam (dd. 1/7/2008 en dd. 28/9/2008) en het opsporingsbevel met uw foto erop (dd. 10/10/2008)** neer in het kader van uw tweede asielaanvraag. Betreffende deze documenten, dient te worden opgemerkt dat - hoewel deze documenten allebei dateren van 2008 - u ze pas in juni 2010 neerlegde (zie administratief dossier). Toen u gevraagd werd waarom u deze documenten niet eerder vroeg, gaf u aan dat u niet dacht dat het nodig ging zijn en dat u hier aan kwam en dat u niet meer dacht aan uw land van herkomst (gehoor CGVS, p.5). Dat u zo lang wachtte om moeite te doen om naar documenten die uw identiteit / asielrelaas zouden kunnen staven te vragen, doet afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Betreffende bovenstaande documenten, blijkt bovendien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat zulke officiële documenten vaak vervalst worden of op frauduleuze wijze verkregen worden, waardoor er geen geloof aan de authenticiteit ervan kan gehecht worden (zie landeninfo).

Verder legde u een **brief van advocaat (P.N.A.)** (dd. 2/6/2010) neer. Uit deze brief blijkt dat hij één van de raadsmanen was die de opdracht kreeg om voor u te verschijnen voor de rechtbank in maart 2008. Verder spreekt advocaat (P.N.A.) over de vervolging die u onderging. U gaf aan dat u uw advocaat (S. A.) contacteerde en dat hij naar de rechtbank ging om documenten voor u te halen. Toen u gevraagd werd of er nog een andere advocaat uw zaak verdedigde in Kameroen, gaf u aan dat (S.A.) de enige advocaat was die u hebt (gehoor CGVS, p.2-3). Dat u een brief krijgt van (P.N.A.) die aangeeft dat hij één van de raadsmanen was die de opdracht kreeg om voor u te verschijnen voor de rechtbank in maart 2008, is dan ook merkwaardig. Bovendien dient te worden opgemerkt dat deze bezwaarlijk als een objectieve bron kan beschouwd worden, daar u uw advocaat betaalt om uw belangen te behartigen.

Betreffende de **brief van uw neef (P.N.)**, waarin - onder andere - staat dat er twee arrestatiebevelen (dd. 1/7/2008 en dd. 28/9/2008) verschenen zijn tegen u en dat u derhalve niet moet terugkeren naar Kameroen, kan worden opgemerkt dat uw neef bezwaarlijk als een objectieve bron kan worden beschouwd omwille van de nauwe verwantschapsband.

Verder legde u een **attest en lidkaart (nr. 10/182) van de organisatie Alliège asbl** (dd. 13/01/2010) voor waarin melding wordt gemaakt dat u lid bent van de organisatie. Deze door u neergelegde documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te weerleggen. Immers hieruit blijkt slechts dat u lid bent van en deelneemt aan activiteiten georganiseerd door de organisatie Alliège asbl. Er dient verder te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u pas na meer dan één jaar na uw aankomst in België contact opnam met zulke organisatie (gehoor CGVS, p.6). Bovendien kon u - buiten het huis van deze organisatie én meer dan anderhalf jaar na uw aankomst in België - geen enkele andere plaats noemen waar homoseksuelen elkaar ontmoeten (gehoor CGVS, p.6).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus beroept verzoeker zich in een eerste middel op de schending van de principes *"van de rechten van de verdediging, de goede administratie, de billijke procedure en van het contradictoire als algemeen rechtsprincipe"*.

Verzoeker wijst aan de hand van diverse rechtspraak op het belang van een verhoor. Verzoeker meent dat de verhoornota's voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (verder: CGVS) een 'kapitaal element' zijn van de procedure. Verzoeker wijst erop dat het Hoog Commissariaat-generaal en de organen van de Europese Raad en de Europese Unie aandringen op de noodzaak de verhoren met bijzondere zorg te omringen.

Verzoeker verwijst naar de aanbevelingen die volgens hem minimale garanties vormen die elke staat moet eerbiedigen en vervullen. *"(...) een voorstel van Europees directief betreffende de minimale normen aangaande de toekenningprocedure en het intrekken van de status van vluchteling in de lidstaten stelt in zijn artikel 8: "Op het einde van persoonlijk onderhoud is de beambte minstens gehouden tot het voorlezen aan de ondervraagde, van het proces-verbaal van het onderhoud, met hoge stem om hem te kunnen vragen of hij akkoord gaat met de inhoud van dit proces-verbaal."*

Verzoeker meent dat de afwezigheid van verhoor door het CGVS niet in overeenstemming is met de minimale garantie voor het HRV en de Europese organen. Verzoeker meent dat hij zich constant en samenhangend heeft getoond in zijn verklaringen, maar dat het Commissariaat-generaal zich desondanks niet tevreden stelde met zijn verklaringen.

2.1.2. Daar waar verzoeker verwijst naar de afwezigheid van verhoor - hoewel hij anderzijds aanvoert dat hij *"zich constant en samenhangend getoond heeft in zijn verklaringen"* -, wordt opgemerkt dat dit element feitelijk grondslag mist vermits uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker zowel bij zijn eerste als bij zijn tweede asielaanvraag is gehoord door het CGVS.

Inzake *"(...) een voorstel van Europees directief betreffende de minimale normen aangaande de toekenningprocedure en het intrekken van de status van vluchteling in de lidstaten [dat] stelt in zijn artikel 8: "Op het einde van persoonlijk onderhoud is de beambte minstens gehouden tot het voorlezen aan de ondervraagde, van het proces-verbaal van het onderhoud, met hoge stem om hem te kunnen vragen of hij akkoord gaat met de inhoud van dit proces-verbaal."* wordt vastgesteld dat een voorstel (tot aanpassing) van een Europese richtlijn niet dienstig kan worden ingeroepen.

Omtrent de ingeroepen rechtspraak van de Raad van State wordt vastgesteld dat verzoeker aangaande dit onderdeel van het middel niet concreet aantoonde op welke wijze deze rechtspraak werd miskend door de bestreden beslissing.

Verzoeker werkt het onderdeel van het middel niet waar aangevoerd wordt dat het respect voor de rechten van verdediging werden geschonden.

Het eerste middel, indien al ontvankelijk, is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 3 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 26 van het Internationaal Pakt van New York, artikel 14 van de *"Conventie van Beveiliging van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden"*, artikel 4 van het Protocol nr. 4 van 16.11.1963 en het artikel 1 van het Protocol nr. 12 van 4 november 2000 *"tot de Conventie van de Beveiliging van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden"*.

Verzoeker stelt dat elke beslissing individueel dient te worden genomen en dat er geen collectieve beslissing mag worden genomen door de Belgische autoriteiten. Verzoeker meent dat hij het slachtoffer is geweest van een duidelijke discriminatie te wijten aan zijn land van herkomst. Volgens verzoeker werd zijn asielaanvraag niet onderzocht met de vereiste ernst omwille van zijn Kameroense nationaliteit. Verzoeker meent dat asielzoekers van Kameroen *a priori* al een negatief krijgen van de Belgische overheden.

2.2.2. Verzoeker beperkt zich tot een blote bewering dat personen van Kameroen zouden worden gediscrimineerd door de Belgische overheden en dat er geen onderzoek zou worden gevoerd met de vereiste ernst, omdat ze *a priori* al een negatieve beslissing krijgen. Verzoeker kan deze bewering niet aantonen aan de hand van concrete argumenten, noch aan de hand van enig begin van bewijs.

Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een “middel” vereist dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, als de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 26 van het Internationaal Pakt van New York, artikel 14 van de “*Conventie van Beveiliging van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden*”, artikel 4 van het Protocol nr. 4 van 16.11.1963 en het artikel 1 van het Protocol nr. 12 van 4 november 2000 “*tot de Conventie van de Beveiliging van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden*” doch werkt, behoudens het aanhalen van de bepalingen van de voormelde artikelen, geenszins *in concreto* uit op welke wijze de bestreden beslissing de aangehaalde artikelen schendt.

Het tweede middel, indien al ontvankelijk, is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 14 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, artikelen 1 en 33 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (verder: Verdrag van Genève), artikel 3 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens, alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivatie van de administratieve taken.

Verzoeker omschrijft de bepalingen van voormelde artikelen en vermeldt rechtspraak dienaangaande.

In het eerste onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat het verloop van de eerste asielaanvraag van weinig belang is en dat hij nieuwe stukken heeft neergelegd ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag. Verzoeker stelt ook dat hij het motief niet kent waarom zijn raadsman zich niet heeft aangeboden op de zitting van 8 april 2010. Verzoeker meent dat hem dan ook geen grief ten last kan worden gelegd.

Met betrekking tot het verwijt in de bestreden beslissing dat verzoeker deze documenten pas neerlegde in juni 2010, houdt verzoeker vol dat hij onwetend was welke documenten nodig waren voor zijn asielpprocedure.

Aangaande de officiële documenten, die volgens de bestreden beslissing meestal vals zijn of bedrieglijk worden verworven, stelt verzoeker dat hij op het gehoor van 21 september 2010 hierover niet eens werd ondervraagd zodat noch verzoeker, noch zijn raadsman konden op dit element reageren, wat volgens verzoeker een flagrante schending inhoudt van de rechten van de verdediging. Verzoeker meent nog dat het Commissariaat-generaal geenszins de inhoud van de informatie rechtvaardigt. Volgens verzoeker zijn de pretenties van het Commissariaat-generaal louter algemeen, maar stelt het Commissariaat-generaal niet vast dat de ingezamelde inlichtingen wel degelijk toepasselijk zijn op de documenten die door verzoeker zijn neergelegd.

Wat betreft de briefwisseling van verzoeker met zijn advocaat, merkt verzoeker op dat (S.A.) zijn eerste advocaat was. De familie van verzoeker heeft daarna, terwijl verzoeker reeds in België was toen het aanhoudingsmandaat werd uitgevaardigd, de advocaat (P.N.A.) een mandaat gegeven. Verzoeker stelt nog dat het feit dat een advocaat wordt betaald door zijn cliënt zijn integriteit of de waarachtigheid van zijn verklaringen niet in het gedrang brengt.

Verzoeker meent dat de brief van zijn neef (P.N.) zijn verklaringen staft en dat er rekening met dit stuk moet worden gehouden.

Daar waar de het Commissariaat-generaal geen rekening houdt met het attest en de lidkaart van de organisatie vzw Alliège, merkt verzoeker op dat de door hem ten toon gelegde discretie zijn homoseksueel karakter niet tegenspreekt.

2.3.2.1. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van

een “middel” vereist dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, als de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Verzoeker werkt, behoudens de in het verzoekschrift aangehaalde artikelen en rechtspraak dienaangaande, niet *in concreto* uit op welke wijze artikel 14 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, artikelen 1 en 33 van het Verdrag van Genève, artikel 3 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens, alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivatie van de administratieve taken, werden geschonden door de motieven van de bestreden beslissing.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker verweer voert ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Inzake verzoekers verweer dat “(...) *het verloop van de eerste asielaanvraag van de verzoeker van weinig belang is* (...)” blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker zich voor zijn tweede asielaanvraag baseert op dezelfde asielmotieven als deze aangehaald in de loop van zijn eerste asielaanvraag. Gen enkele wetsbepaling of beginsel verbiedt de commissaris-generaal dat in het kader van een meervoudige asielaanvraag uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van een vorige asielaanvraag bekend waren. Verzoeker maakt, rekening houdend met het feit dat hij zich op dezelfde elementen baseert, niet aannemelijk waarom de commissaris-generaal niet zou mogen verwijzen naar (het verloop van) de eerste asielaanvraag.

Waar verzoeker “*volhoudt dat hij onwetend was welke documenten nodig waren voor zijn asielprocedure; dat vanaf zijn aankomst in België hij verzocht heeft niet meer aan de evenementen te denken die plaats gegrepen hadden in zijn land oorsprong; dat hij op de eerste plaats wenste een nieuw leven te beginnen*” moet worden opgemerkt dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen ter staving van de redenen van zijn vlucht uit het land van herkomst en de daarop volgende asielaanvraag. Het feit dat verzoeker slechts in 2010 documenten bijbrengt die dateren van 2008, doet afbreuk aan de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Omtrent verzoekers stelling omtrent de nieuw bijgebrachte stukken “*dat bij de gelegenheid van het verhoor van de verzoeker op 21.09.2010, het CGVS zich zelf de moeite niet getroost heeft de verzoeker over de elementen te ondervragen; dat noch de verzoeker noch zijn raadsman in staat geweest zijn hierover uitleg te geven; dat het hier een flagrante schending is van de rechten van de verdediging*” blijkt dat verweer feitelijk grondslag mist gelet op de inhoud van het gehoor (cf. administratief dossier, stuk 4).

Aangaande de bijgebrachte arrestatiebevelen ("warrant of arrest") van respectievelijk 1 juli 2008 en 28 september 2008 dient verwezen te worden naar de landeninformatie in het administratief dossier die stelt: *"Personen op wiens naam een arrestatiebevel of een opsporingsbevel uitgeschreven is, krijgen noch het originele document daarvan overhandigd noch een kopie. De sinds januari 2007 geldende Criminal Procedure Code voorziet dat een bevel wordt getoond, maar niet overhandigd. Het bevel wordt door de politie dan ook slecht[s] getoond. Wie een arrestatiebevel dat tegen hem gericht is kan tonen, heeft het document op illegale wijze verkregen"* (stuk 12, Kameroen, *"De authenticiteitswaarde van de Kameroense documenten"*, augustus 2010, voetnoot 17). Samen genomen met het laattijdig bijbrengen van deze document ondergraven deze vaststellingen de authenticiteit van voormelde documenten. Het document getiteld *"Wanted! Wanted!"* met verzoekers foto kan bezwaarlijk ernstig worden bijgebracht ter staving van de voorgehouden vrees voor vervolging.

Uit het gehoorverslag (p.2) blijkt dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal verklaard heeft dat (S. A.) zijn enige advocaat was. Dat verzoeker nu beweert dat (P.N.A.) een mandaat gekregen heeft van zijn familie is dan ook een *post-factum* verklaring van verzoeker in een poging de inhoud van het door hem neergelegde document te laten overeenstemmen met zijn verklaringen.

De bestreden beslissing heeft terecht opgemerkt dat de neef van verzoeker bezwaarlijk als een objectieve bron kan worden beschouwd en dit omwille van de nauwe verwantschapsband.

Aangaande het attest en de lidkaart van de organisatie vzw Alliège wordt vastgesteld dat deze documenten enkel aantonen dat verzoeker lid is van deze organisatie en deelneemt aan hun activiteiten, maar niet van aard zijn om de vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen. Bovendien heeft de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het opmerkelijk is dat verzoeker anderhalf jaar na zijn aankomst in België slechts één plaats, *in casu* het gebouw van de Alliège, kent waar homoseksuelen samenkomen. De bewering dat verzoeker discreet zou zijn, kan deze vaststellingen niet wijzigen. De bijgebrachte documenten vermogen niet verzoekers teloorgegangene geloofwaardigheid te herstellen.

Het eerste onderdeel van het derde middel is ongegrond.

2.3.3.1. In wat zich als het tweede onderdeel van het derde middel aandient, poneert verzoeker dat hem ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus is geweigerd en dat dit statuut wel op hem toepasbaar is. Verzoeker verwijst naar zijn asielmotieven, namelijk dat hij homoseksueel is, aangehouden werd en willekeurig gevangen is gehouden.

2.3.3.2. Verzoeker beroept zich voor de subsidiaire beschermingsstatus op geen ander element dan deze ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op hoger vastgestelde (zie sub 2.3.2.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Het tweede onderdeel van het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS